

der har været en Periode, hvor adskillige Fæstningsflaver istedetfor i Fæstningen bleve hensatte i Lugthuset, hvilket, som han rigtigt bemærker, havde ikke lidet skadelige Følger. Den Tanke, der laae til Grund for denne Foranstaltning, var at hensætte de yngre Forbrydere til for dem mindre skadelige og i det juridiske Begreb lempeligere Straffeanstalter; thi Lugthuset betragtes som en mindre Straf end Fæstningen, uagtet det i det Factiske var en strengere. En ganske egen Sag er det, naar en Straffeanstalt skal nedlægges eller er blevet overfyldt, saa er man i den Nødvendighed, at Fangerne maa gaae over til en anden; det kan vistnok slet ikke gaae an, naar vi faae de paatænkte nye Straffeanstalter, at man skulde vedligeholde de nærværende til den sidste Fange var død, og forsaavidt der sigtes dertil, kan man vistnok ikke have Noget imod, at Omflytning maa finde Sted. Det er dog forekommet Udvalget, at for det Første Bestemmelsen ikke indskrænker sig dertil, men synes at medføre, at det kan skee ganske vilkaarligt og deels angaaer den aldeles ikke Fæstningsflaver, der, naar de nye Straffeanstalter i sin Tid blive oprettede, ogsaa maa kunne anbringes i disse. Der er mange Hensyn at tage baade til Straffeanstaltens Interesse og til Individerne. Der kan f. Ex. være Spørgsmaal om ældre eller yngre Fanger skulle være nærmest hertil, om det skal komme an paa Fangerens Forhold i Straffeanstalten, om de, naar de skulde gaae over fra en anden Straffeanstalt, som notorisk er mildere, til en strengere Disciplin, som i de nyere Straffeanstalter skal finde Sted, ikke skulde have Afslag i Straffetiden. Der vil altid saa blive Regler derfor at bestemme, ligesom der heller ikke blot bliver Spørgsmaal om Forslyttelsen fra et Lugthus til et andet, hvorom der tales i § 2, men derimod om Forslytning fra Fæstningen og Kaphuset til det nye Lugthus. Nu har jeg vel aldeles ikke nogen Tvivl om, at denne Kettighed, naar den blev overladt til Justitsministeriet, vil blive udøvet med samme Rejsfærdighed, som ifølge Lov. Jeg troer ogsaa, at naar i sin Tid Sagen skal behandles her som en Lovsag, vil det fornemmelig være de Oplysninger og Forslag, man faaer fra Justitsministeriet, der ville komme

til at gøre Udslaget; men det forekommer mig i sin Form at have noget Stødende, at det saaledes uden videre, uden enhver nærmere Bestemmelse, siges, at Justitsministeren kan gøre det, og det forekommer Udvalget i det Hele og ogsaa mig i Særdeleshed, at det var rigtigt, at Lovgivningen forbeholdt sig at give de Regler, hvorefter denne Omflytning skal skee.

Justitsministeren: Jeg har allerede under Sagens første Behandling tilladt mig at udtale de Ansuelser, hvorfra jeg var gaaet ud ved Affattelsen af det foreliggende Lovudkast; jeg skal derfor kun tillade mig at tilføie nogle saa Bemærkninger. Hvad navnlig den 2den Paragraph angaaer, kan jeg ikke nægte, at de Argumenter, som deels den ærede Ordfører, deels den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Valgfreds (Orsted) har fremsført, ere af ikke ringe Vægt. Forsaavidt Paragraphen vilde finde en hyppig Anvendelse, vilde disse Argumenter endog saa have været saa vægtige, at de vistnok vilde have afholdt mig fra at fremkomme med et Forslag i denne Retning. Jeg har imidlertid troet, at det overhovedet vilde være ønskeligt, at man havde saa bestemte, faste, almeengyldige Regler, som muligt, med Hensyn til Straffeanvendelsen, og de Ulemper, som ere paaagegede at ville flyde deraf, ville være saa faa, fordi de ville møde i saa faa Tilfælde, i den korte Tid, hvori Bestemmelserne ville komme til at virke, at det ikke burde afholde Lovgivningen fra at tage denne Bestemmelse. Jeg maa imidlertid tilføie, at forsaavidt det ærede Thing maatte finde Betænkelse med Hensyn til disse Bestemmelser, saa kan der fra Regeringens Side ingen Betænkelse være ved, at den omhandlede § 2 bortfalder, da den, som sagt, kun vil erholde en meget ringe Virksomhed eller forhaabentlig slet ingen i den korte Tid, der er tilbage, inden de nye Straffeanstalter kunne tages i Brug, og til den Tid vil det dog sandsynligt være nødvendigt at fremkomme med andre Lovforslag om Straffebestemmelserne.

Men derimod maa jeg tillade mig særdeles meget at anbefale, at § 3 maatte blive saaledes, som efter Udskiftet er foreslaaet. Jeg har allerede ved Sagens forrige Behand-